

המפרקת ואינו מבדיל כבמשנה (פ"ד דתמיד) חתך את הראש ונתנו למי שזכה בו ומכלל שעדיין ה' תלוי בבהמה, מ"מ אמרו ז"ל (חולין כ"ז). שאין חראש בכלל הפשט שכבר הותז בשחיטה, הרי שנחשב שהסיר את הראש בשחיטה, משום שכבר חתך את שני הסימנים, שוב אינו נחשב חיבורו חיבור, וכן הדין בעוף: שאחר שהבדיל בשני סימנים יצא, ובחטאת אינו מבדיל היינו שאינו חותך אלא סימן אחד ואם חתך שני הסימנים אף שעדיין העור קיים נקרא שהבדיל, עיי"ש. וע"כ הא דמבדילין בעולת העוף הוא הרמז שצריך שהמחשבה הרעה לא תחדור לתוך הלב, אבל חטאת העוף אינו מבדיל שחטאת באה על השוגגין שהיו בלי ידיעה שמשכנה במוח, ולזה צריך כפרה מחמת שמעשיו היו נפרדין ממחשבתו, כי כל מעשה האדם צריך להיות עפ"י הוראת השכל, והעושה מעשיו בלי הוראת השכל ממציאין לו חטא בשוגג, וזהו הענין שכל השוגגין צריכין כפרה, שאלמלא היו מעשיו תמיד עפ"י הוראת השכל לא הי' מזדמן לפניו חטא אשר יחטא בו. ע"כ אין מבדילין בחטאת העוף, ודוקא בחטאת בהמה דאין השחיטה כשרה בסימן אחד מוכרה להבדיל דאל"ה לא הי' מפיק חיותא, אבל עוף דמפיק חיותא בסימן אחד ונכשרה המליקה שוב אין מבדילין, להורות שצריך שהלב יתנהג עפ"י הוראת השכל, ואף שבין המביאים חטאת העוף נמצא גם שבועת העדות שמביאין על הזדון כשגגה כפ"ב דכריתות, מ"מ כולם המגויין כאן כתיב בהו ונעלם, ואפשר דהיינו טעמא דר"א בר"ש (זבחים ס"ה): דאמר שמעתי שמבדילין בחטאת העוף ומאי לא יבדיל אין צריך להבדיל משום דדייק לה משבועת העדות וקסבור דעל הכלל כולו יצא בכולם לאו מהאי טעמא היא, והציווי הוא רק להבדיל בעולה ומטעם הנ"ל:

הענין מה שמבדילין בעולת העוף ואין מבדילין בחטאת העוף, יש לומר דהנה אמרו ז"ל (ויק"ר פ' ז') שעולה באה על הרהור הלב, ויש לדקדק הלוא הרהור הוא במחשבה שהיא במוח, ולמה חכז"ל אמרו בכל מקום הרהור הלב, וגם בלישנא דקרא הכי הוא, וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום, הלוא דבר הוא, ונראה מזה דהנה מחשבות אדם כים נגרש השקט לא יוכל, וכל רגע ורגע בלי הפוגות כלבוש יחלופו, וזה איננו ביד האדם לעצור בעד המחשבה שלא יעלה על מחשבתו מה שאינו ראוי, וע"כ איננו שייך לומר שיש בזה חטא, שאין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, אלא העיקר שלא יהא האדם משים המחשבה אל לבו להרהר בה, וכמו ששמעתי מכ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה פירוש הדברים (במדבר ט"ו) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם שהוא מלשון (שם י"ג) וישובו מתור הארץ, היינו שלא ירגל ויפשפש במחשבה זו אלא יסלקה תיכף מחשוב בה, עכ"ד, כי זה מביא שימצא הדבר חן בעיניו, וכן הי' בחטא הראשון שהנחש פיתה את חוה ושמה הדברים אל לבה ומצאו הדברים חן בעיניו, כמ"ש (בראשית ג') ותרא האשה כי טוב וגו' שהוא מלשון (כתובות ק"ט), רואה אני את דברי אדמו"ר, וע"כ יצדק מאד לכנות את הרהור במחשבות הלב ולא במחשבות המוח, כי במחשבת המוח עדיין אין בו חטא אלא כאשר תבוא המחשבה אל הלב והתעורר הלב לרגלי המחשבה, אז צריך כפרה, וזהו שעולה באה על הרהור הלב ולא על מחשבת המוח:

ונראה לומר שלזה בא הרמז שמבדילין בעולת העוף, היינו שצריך שיהא הראש שבו עלתה המחשבה נבדל מהגוף שבו הלב, וגם בעולת בהמה אף שאין חותך את